

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 108

Kjer
kvar måned

August 1939

Utgjevar og redaktør:
Prost Slaatteld
Davik

10. årg.

Bøn — at bevares i Fristelse.

Sæt mig ei paa Ærens Tinding,
Alt for farlig der jeg staaer.
Kunde hele Verdens Vinding
Læge Sielens Banesaar?
Ikke heller, o min Gud,
Gjør mig til et Skumpelskud,
Hvorad Spottefinger peger,
og hvormed den Kaade lege.

Giv mig ikke meer i Hænde
end som jeg kan styre vel.
Rigdom kunde mig afvende,
Gjøre mig til Mammons Træl.
I den Snare viklet ind
Spurgte mangen Daare blind:
Hvem er den som jeg bør lyde?
Hvem er den som mig tør byde?

Lad ei heller Trang og Kummer
Friste mig til List og Vold.
Skal jeg see kun tørre Krummer,
Skal jeg see kun tomme Skaal,
Skal jeg see mig i en Ørk,
Som er ængstelig og mørk,
Lad mig dog ei reent fortvile,
Lad dit Aasyn til mig smile.

Hvordan du mig end vil prøve,
O, saa lad ei Ondskabs Aand
Mig mit gode Haab berøve,
Over Sielen hold din Haand,
Ræk mig Vaaben til min Strid,
Gjør mig stærk i Farens Tid,
At mig ei den Onde fælder
Naar min Salighed det gjælder.

Ved dit Ord og Kraft bestyrket
Skal jeg efter Provens Stund
Seierrig gaae ud af Mørket,
Prise dig at Hiertens Grund,
Prise dig med Seiers Rost,
Som i Kampen var min Trøst.
Frydefuld skal da min Stemme
Sielelienden beskjemme.

Claus Frimann.

Nadveren.

Preken i Davik skjærtorsdag 1920

av prost Eide.

(Forts.).

Når vi nyter det hellige sakramente, minnes vi alle Guds nåde og godhet som han har vist oss livet frem igjennem, både til liv og sjel; men først og fremst våre synders nådige forlatelse med salig barnekår hos Gud, så vi daglig kan gå til ham med våre bønner, og stadig føle hans velsignelse hvile over oss, til å bevare og styrke oss i pakten, som han inngikk med oss i dåpen. At vi daglig kan avlegge synden og daglig forfremmes i lydhighet mot vår Gud, til å gjøre vår gjerning og stride vår strid og bære vårt kors i vår Herres og Frelzers efterfølgelse og til vår Guds og Faders ære og pris.

Så minnes vi også, når vi kneler ned sammen ved nadverbordet, at vi ikke er hver for oss, stående uten forbindelse med de andre, men at vi er et samfund, et samfund av brødre. Så vi ikke skal tenke ondt om hverandre og dømmе hverandre, og legge ondt for hverandre, og være hverandre til hinder, til sorg og til anstøt, men at vi skal være med hverandre i inderlig broderlig kjærlighet. Så vi tilgir hverandre, og tenker godt om hverandre, og taler godt om hverandre, og hjelper og tjener og gleder hverandre, som det sømmer sig for dem, der er brødre i Herren.

Nettop særlig i nadveren skal vi minnes om, at skjont vi er mange er vi dog alle ett legeme; ti vi er alle delaktige i det ene brød.

Og dette kan vi nok trenge å minnes om; ti det viser sig overalt i verden, at der er intet, menneskene har så vanskelig ved å lære som dette: å være i opriktighet og kjærlighet som brødre med hverandre.

Ved i nadveren å styrkes i kjærligheten til Gud, styrkes vi også til rett å vise brodersinn mot hverandre.

Ukjærligheten hører til syndens trellekår. Men kjærligheten hører til barnekåret, der er blitt dem til del, som ved Jesus er blitt Guds fribårne barn.

Så minnes vi i nadverens time envidere om at vi ikke alltid skal bli værende her i nedverdighetens verden, hvor alt blir i ufullkommenhet, men at vi i sin tid skal flyttes over til vårt himmelske fedreland, hvor alt skal være i fullkommenhet; hvor det gamle er forbiganget, og alt er blitt nytt.

Er det alvor hos oss med at vi vil strebe fremad mot det fullkomne, da vil vi også benytte oss av det måltid, som vår Frelser har innsatt for oss, for at det skal være oss et styrkelsesmiddel under vandringen fremad og opad mot det fullkommenhetens mål, som vi stunder til og lenges efter.

Vår Herre og Frelser har i innstiftelsens ord sagt, at hans disiple skal nyte nadveren til hans ihukommelse. Vi skal komme ham ihu, som har lidt så meget for oss; som har gitt oss broderkjærlighetens bud, og som selv har vist oss den høieste kjærlighet ved å gi sitt liv i døden for oss.

Jo større trang der er hos oss til å komme ham ihu; til å befestes i nåden; til å styrkes i kjærligheten, — til ham og til hverandre innbyrdes, og til å forfremmes i den hellige lydighet, jo større trang vil der også være hos oss til å møtes med ham og med hverandre innbyrdes, ved Herrens bord.

Men dermed har det ikke i den lutherske kirke vært som det skulde. Der er blitt stadig flere som holder sig borte. Der er blitt sagt om vår kirkeavdeling, at den har den rikeste nadverlære, men den ringeste nadverbruk. I ingen av de andre kirkeavdelinger er der så liten altergang som i vår. Det ser ut til å være liten trang til barnekår hos Gud og til brodersamfund med næsten.

Vi roser oss av den riktigste nadverlære. Kanskje var det bedre, om vi kunde rose oss av den riktigste nadverbruk. Ti det er oss til lite gagn, om vi har den rette lære om det hellige måltid, når vi ikke gjør oss nogen nytte derav; når vi ikke bruker det til trøst og til helliggjørelse.

Når vår Herre har sagt at vi ofte skal æte hans legeme og drikke hans blod til hans ihukommelse, da sømmer det sig lite for oss å gjøre det sjeldent, eller kanskje endog slett ikke. Det er å forakte hans innstiftelse og være ulydige mot hans bud. Det har han ikke fortjent av oss. Og vi er på ingen måte tjent av det. Det er oss ikke gavnlige. Tvertimot lider tap derved; større tap enn vi selv tenker.

Livet her i verden er så vanskelig for oss alle, og fristelsene og farene så mange, og vårt mål så høit og så stort at vi nok storlig trenger å benytte alle de midler som er oss gitt til bevarelse fra det onde, og til fremgang og vekst i livet i Gud.

Det gjelder om å se vår trang. Gjør vi det, så vil vi også benytte de midler som Gud har gitt til vår rådighet, for at vi ikke skal savne noget av det, som kan være oss til styrke og hjelp under vandringen på veien til vårt store mål.

Jesus sa til sine disiple, der han hadde satt sig med dem ved bordet: Jeg har hjertelig lengtet efter å æte dette måltid med eder.

Det samme sier han ennu alltid, også til oss. Han lengter, lengter hjertelig efter å møtes med oss ved nadverbordet, for at han kan få befeste oss i troens trøst og styrke oss i troens lydighet, at vi kan være trofaste i kjærligheten, til ham og til hverandre innbyrdes alle dage. At han kan være i oss, og vi i ham. At vi ikke skal forderves i synden og fortapes, men renses og helliggjøres og nå frem til det evige liv.

Så skal det skje, at når vår time kommer skal vi samles inn til ham, og sammen med alle Guds salige barn benkes ved evighetens nadverbord deroppe i Guds himmelske rike, hvor alt — også broderkjærligheten — skal være i fullkommenhet.

Våre døde.

20. juni: Abraham Oskarsson Wiik, ug. gardsarb., f. 1912, tuberkulose.
 1. juli: Anne Arnesdtr. Blalid, kårnkje, f. i Lunvik 1853, alderdom.
 8. juli: Katrine Torgeirsdtr. Lofnes, kårnkje, f. 1850 i Alfot, alderdom.

17. juli: Ole Olsson Vemmelsvik, g. gbr., f. 1888, kreft.

21. juli: Anne Olsdtr. Selberg, Isane, c., f. 1850, alderdom.

Det er tid til å søkja Herren.

Hos. 10, 12.

Et vid byrd.

Følgende er skrevet av den kjente engelske arbeiderføreren **Arthur Henderson**. Han var i mange år leder for det britiske arbeiderparti, likeså i lang tid formann i den sosialistiske arbeider-internasjonale, president for avrustningskonferansen 1931, parlamentsmedlem og mange ganger minister i engelske regjeringer. Han begynte sin karriere som støperiarbeider. Nu lar vi ham selv tale.

Jeg innrømmer villig at der er visse mennesker, som menneskelig talt har vært, for å bruke et uttrykk fra en av våre forfattere, fordømte like fra fødselen, født inn i forfervede omgivelser, og som aldri har hatt leilighet til å heve sig over det. Men lykkeligvis gjelder dette forferdelige ikke de fleste. De fleste har hatt anledning til å handle bedre, til å begynne å leve til Guds ære — eller til vanære for ham. Og de har enten valgt eller latt valget gli fra sig.

La mig uttrykke det på følgende måte. — Folk sier: »Ja, det var dumt, men han kunde ikke hjelpe for det. Det var umulig for ham å handle annerledes.« Så må jeg ha lov til å henvise til mitt eget liv og min erfaring. Som gutt var jeg i lære hos en av de største jernstøpere i distriktet ved Tynefloden. Jeg måtte arbeide sammen med et lag, som alle sammen var spillere.

Man fikk mig til å spille, og jeg var svært heldig. Jeg har ikke truffet mange som holdt op med å spille fordi de vant, hvorimot nok en og annen er blitt lei av det, fordi han har tapt. Men jeg holdt op fordi jeg vant. Vi pleiet i den tid å bruke de penger vi vant på et bevertningssted. Jeg måtte også være med, og jeg begynte så smått å drikke. Jeg kan si med takk, at det aldri gikk svært vidt. Men en dag spurte jeg mig selv: Hvad fører dette til? Så besluttet jeg mig til å holde op. Jeg vendte helt om. Eller for å bruke et annet uttrykk, jeg besluttet å følge Kristus etter. Og det har jeg gjort siden.

Har jeg senere vært istand til å fylle en eller annen plass til nytte for andre, så tilskriver jeg den beslutning det. Jeg skammer mig ikke over den. Jeg setter min ære i den.

Men i tilfelle jeg hadde fortsatt på den gamle måte, så vilde man ha sagt: »Ja, den stakkars fyr Henderson! hadde et meget dårlig hjem, fikk en dårlig oppdragelse. Han blev satt sammen med de knekte i støperiet, og de lærte ham å spille. Og så gikk det som det gikk. Som ung sluttet han med å pålegge sig noget som helst tvang, han slappet tøilene. Han sådde dårlig sed, og nu høster han hvad han sådde. Han er falt som offer for omgivelser og arv.«

Kamerater, jeg ønsker å slå fast, at dette ikke er sandt! Vi har en viss sum av kraft som vi kan bruke. Hvis det er sandt at mennesker ikke kan heve sig over arv og omgivelser, hvad kan det da nytte at vi arbeider for en høiere sosial stilling? Det må jeg sannelig spørre om.

Notisar.

Døypte: 25. juni Signe Palma f. 30. jan. av f. Ivar Johansson Nygård og k. Solveig Pedersdtr. (f. Kjørslevik). — S. d. Randi f. 27. april av f. Olav Andreasson Angelshaug og k. Sigrild Sakariasdtr. (f. Dybedal). — S. d. Lilly Solbjørg f. 2. mai av f. August Sivertsson Strand og k. Ragnhild Endresdtr. (f. Olsbø). — 2. juli Mary Lise, f. 28. mars av f. Anton Larsson Endal og k. Margit Pedersdtr. (f. Otteren). — 9. juli Hilda Solbjørg f. 7. juni av f. Hans Didriksson Risøy og k. Albertine Abelsdtr. (f. Olsbø). — 16. juli Kristina Maria f. 6. juni av f. Karl Pedersson Sigdestad og k. Helga Jonasdtr. (f. Myklebust). — 23. juli Maria f. 26. mai av f. Alf Rosenlund og k. Nina (f. Frimannslund). — S. d. Kari f. 4. mars av f. Jon Bruvoll og k. Klara (f. Brosvik).

Ektevigde. 24. juni i Davik Kristen Pedersson Midthjell og Emma Berntsdtr. Kvernevik, Selje. — 26. juni i Bergen Johannes Olsson Hatlegjerde og Ragna Kristofersdtr. Midthø, Leirgulen. — 30. juni i Allot Simon Andersson Førde og Karoline Martinusdtr. Vik. — 3. juli i Eid Matias Kriken, Maurstad, og Johanne Kristensdtr. Bortne. — 22. juli i Eid Martinus Andersson Mjanes og Ingrid Hansen.

Basarar: Haus 29. mai til heidningmisjonen 135 kr. — Eld e til Santalmisjonen og l. sjømannsmisjon kr. 40,21 til kvar. Bankrenter til Santalmisjonen kr. 32,11. Gave til l. sjømannsmisjon fra Pernille Elde 10 kr. — Bortne: Kollekt til Indremisjonen 30. mai 64,50. — Gangsøy: 2. juli til Indremisjonen 36 kr., til Kinamissionen 108 kr.

Kristeleg Lytterlag: Medlemmer i Tytingvåg krins: Elling Grindøy, Edv. Tytingvåg, Karolus Furenes, Sivert Ramsevik, Kristian Midtvik, Peder Furenes.

Til Kjolsdal Kapell har ein fått av kyrkjedepartementet 3000 kr. som tilskot til bygginga.

For 100 år sidan: Døde: 16. aug. Eli Anthonsdtr. Yttre Totland, gårdmanns kone, 76 år. — Vigde: 18. aug. Samuel Skorpen, son til Ole Gulbrandsen Kragevig, 34 år, og Rachel Hømpen, dtr. til Ole Hansen, 37 år.

Gudstenester:

12. sund. etter treein.;	27. aug.:	Rugsund.
13. —>—	3. sept.:	Totland.
14. —>—	10. sept.:	Davik.
15. —>—	17. sept.:	Rugsund.
16. —>—	24. sept.:	Alfot.

Dei tre siste sundagene skal det verta konfirmasjon. Dersom det vert bispevisitas i Nordfjord i denne tid, lyt denne ruta brigdast.

Kvittering for kontingent: Josef Elde, Paul P. Leirgulen, Peder P. Midtbø, Hans H. Hamre kr. 2.50. — Kristen Ytrehaug 5 kr. — Lærer Torheim 3 kr. — Tilsaman 18 kr.

Hjarteleg takk til alle.

En folkesynd.

Den særleg på Vestlandet vel kjente pedagog, bestyrer av ungdomsskulen på Frekhaug ved Bergen, *Olav Vikøren*, har på Lunde & Co.s forlag sendt ut en samling små studier av barnesjelen, som han har samlet under navnet »Barnesynder«. Om løgnen heter det:

Løgnen er blitt en folkesynd. Den har gjennemboret folkesjelen som pelormen bryggestølpene. Arbeidsliv og samfundsliv med løgn i sig vil ikke stå sig i livets prøve. Den mann og kvinne som lyver kan ingen stole på.

Du kan se det på veslegutten og småjenta når de ikke taler sant. De tør ikke se dig rolig inn i øinene. Da må vi ikke slippe de små, før de har sagt sannheten.

Som oftest lyver barnet fordi de er redd å få straff for det de har gjort. Men da skal vi si dem at det er bedre å få straff enn å gå med løgn som verker i samvittigheten, og den samme løgn nedskrevet i Guds bok i himmelen. Men det er et spørsmål om vi skal gi barnet straff når de sier sannheten om sin synd. Tilstår barnet åpenhertet hva det har gjort, så praktiserer vi noget av den guddommelige lov, når vi tilgir og ikke straffer.

Misforstå mig ikke her. Barnet må få

straff for synd. Men vi taler her om de tilfeller hvor det gjelder å fremelske sannheten og motarbeide løgnen hos de små.

Er vi ikke på vakt for denne synd i barnets liv, så kan løgnen få slik makt, at barnet lyver uten å blunke.

Synden gjør nemlig hjertet hårdt.

Jeg har møtt ungdom i 15—17-årsalderen som rolig har sett mig inn i øinene og sagt; »Sannelig for Gud, jeg skal falle død ned, dersom det er sandt,« og så en liten stund efter tilstod de at det var sandt.

Vi må vise barnet hvor fryktelig løgnen er.

(Kr. Ukeblad).

Sankt Sunniva.

Fra **Sigrud Undset:** »Norske Helgener«.

(Forts.).

Og frykt ikke for dem som slår ihjel legemet, men ikke evner å slå ihjel sjelen, men frykt meget mere ham som kan ødelegge både sjel og legeme i helvede. — Blir ikke to spurver solgt for en skilling? Og likevel faller ikke en av dem til jorden uten eders Far. Alle eders hodehår er jo talt. Derfor, vær ikke redde, dere er bedre enn mange spurver. Hver den altså som vil bekjenne mig for menneskene, ham vil også jeg kjennes ved innfor min Far som er i himmelen.«

Hvert spor av skogen på Selja er forsvunnet nu, og der finnes ingen huser annet enn noen små heimer på nordstien. Fra båtstøen der fører en slags vei, muret ut med stener hvor det bærer over dokker og bløte myrsøkk, vestover langs stranden. Den fører forbi Heilagmannavik ut til kloster ruinene. Albonskirkens tårn står enda i full høide. Det lyse murverk mot den mørke berghammeren bakom er et sjømerke som en kan se langt ut tilhavs. I det fuktige sjøklime gror gress og lyng og småbusker frodig grønne, men sletten ved kloster ruinene er blitt bløtmyr igjen, som den vel var før munkene kom til øen og dyrket den op. Og folk inne fra fastlandet bruker øen til beite som i Sunnivas tid. Nu er det mest sau som går der — sau beiter på grønnsværet i det gamle kirkeskipet og i klosterets takløse rum.

(Forts.)